

THUIS

Ik ben geboren als Mike. M I K E. Vier letters, niet meer, niet minder.

Sinds vorig jaar is dat veranderd.

Vergeetkop Mike is het nu. Of Mike, het vergiethoofd, Mike met gaatjes, memorieloze Mike en nog veel meer.

De rest ben ik vergeten.

Ik woon in een rijtjeshuis samen met Arabella, mijn zusje, mijn kat Flor en mama.

Arabella is vijf, ik ben tien.

Mama woont wel bij ons, maar ze is er vaak niet.

Ik moet veel zelf doen. Heel veel. Te veel om op te noemen. Te veel om te onthouden.

Vandaar vergeetkop Mike.

Ik ben het spuugzat dat ze me zo noemen.

Het is wel waar dat ik meer vergeet dan andere kinderen.

Zo gebeurt het wel eens dat ik stomverbaasd ben wanneer de juf de huistaken ophaalt. Echt? Hadden we huiswerk?

Ja, ik vergeet mijn boekentas al eens, maar dit jaar echt niet meer dan drieëntwintig keer. Het klopt dat mijn broodtrommel vaak thuis in de koelkast of op het aanrecht blijft staan in plaats van in mijn boekentas te belanden. Maar dat kan de beste overkomen, toch? *Mike is uitermate vergeetachtig, mevrouw. Gelieve hier aandacht aan te geven.* Die zin komt steeds terug. In mijn agenda, op mijn rapport, tijdens het oudercontact. Laatst had mijn moeder er genoeg van. Ze heeft mijn geheugenprobleem aangepakt. Of *aangeplakt ...* Ons hele huis plakt helemaal vol. Met kattenbelletjes.

Lieve Mike, je broodtrommel staat in de koelkast.

Als ik dan in de koelkast kijk, staat er helemaal niks. Blijkt dat het een briefje van de vorige dag is. Elk stukje muur, deur of kast moet eraan geloven. Er hangen post-its op de spiegel van de badkamer, mijn kamerdeur, de keuken én de buitendeur (langs de binnenkant, gelukkig.)

Als mama zou kiezen voor één kleur, zou het misschien nog werken. Maar dat doet ze niet. Roze, geel, blauw, alle kleuren hangen door elkaar. Ik word er helemaal tureluurs van.

Op de toiletdeur hangt:

Mikie! (zeg toch gewoon: Mike) *Kijk je of de doortrekker niet blijft hangen?* Dat betekent eigenlijk: Mike, vergeet niet door te trekken.

Het zijn dus roze, gele en blauwe geheugensteuntjes en boodschappen. Een hele warwinkel.

Sam bellen hangt er ook wel eens tussen. Dat is dan een belletje voor mams en niet voor mij.

Soms kan ik bijna niet ademen door al die opkrullende papiertjes vol krabbels en tekens. Vorige week vroeg ik mama om te verhuizen. Naar een huis zonder belletjes.

‘De rommel hoort niet bij het huis, jongen. Die hoort bij ons,’ zei mama toen. ‘In een ander huis wordt het precies hetzelfde.’

Zucht.

Ik ben de pineut.

Zucht.

Ik ben de vergeetkop. Ik ben de sloddervos, de jongen met de wiebelende hersenen, de gecrashte harde schijf ...

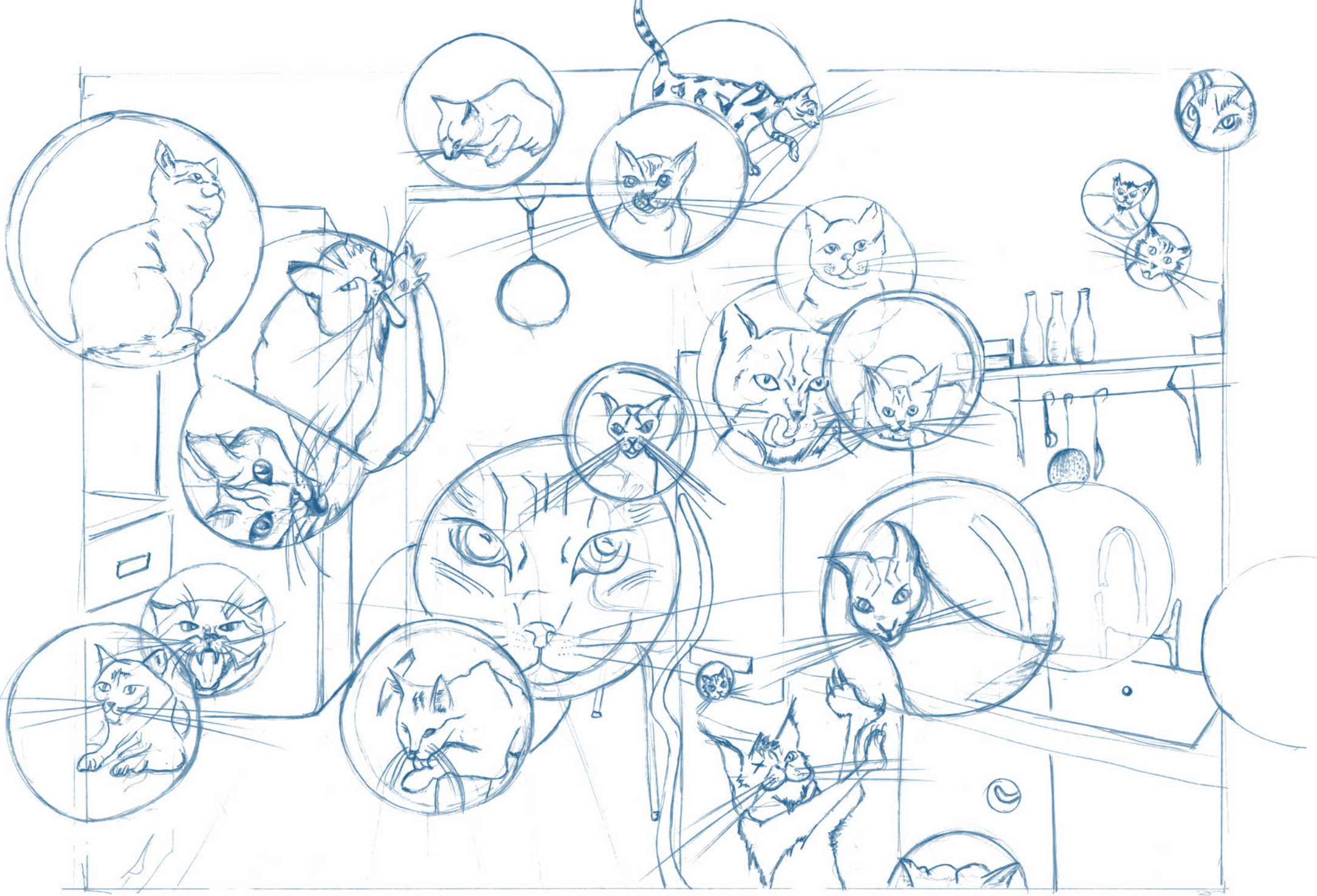
Mike vergeetal.

Dit is een lijstje van dingen die ik steeds vergeet:

- *broodtrommel (1 keer per week)*
- *trui (heel vaak, jammer als het echt koud is)*
- *pennenzak*
- *huiswerk (bijna altijd)*
- *boekentas (alles dus)*
- *onderbroek (soms expres)*
- *tanden poetsen*
- *sleutel van de voordeur (gelukkig ligt er een onder een losse steen én een bij de burenen)*
- *haren kammen (is dat wel nodig?)*
- *mijn zusje Arabella, na school (af en toe, daar kan niemand om lachen)*

Dingen die ik nooit vergeet:

- *Flor eten geven*
- *Flor knuffelen*
- *Flor buiten laten*
- *Flor binnen laten*

Flor is er altijd voor mij, en ik voor hem. We horen bij elkaar.

Toen ik hem pas had, maakte ik de kattenbak schoon. Ik vergat het nooit, maar ik keek er ook niet echt naar uit. Ik heb Flor snel geleerd om naar buiten te gaan. Handig luikje in de buitendeur en opgelost.

Misschien vraag je je af waarom ik alles moet onthouden? Of mijn moeder mijn boekentas niet kan maken en klaarzetten? Dat vraag ik mij ook af.

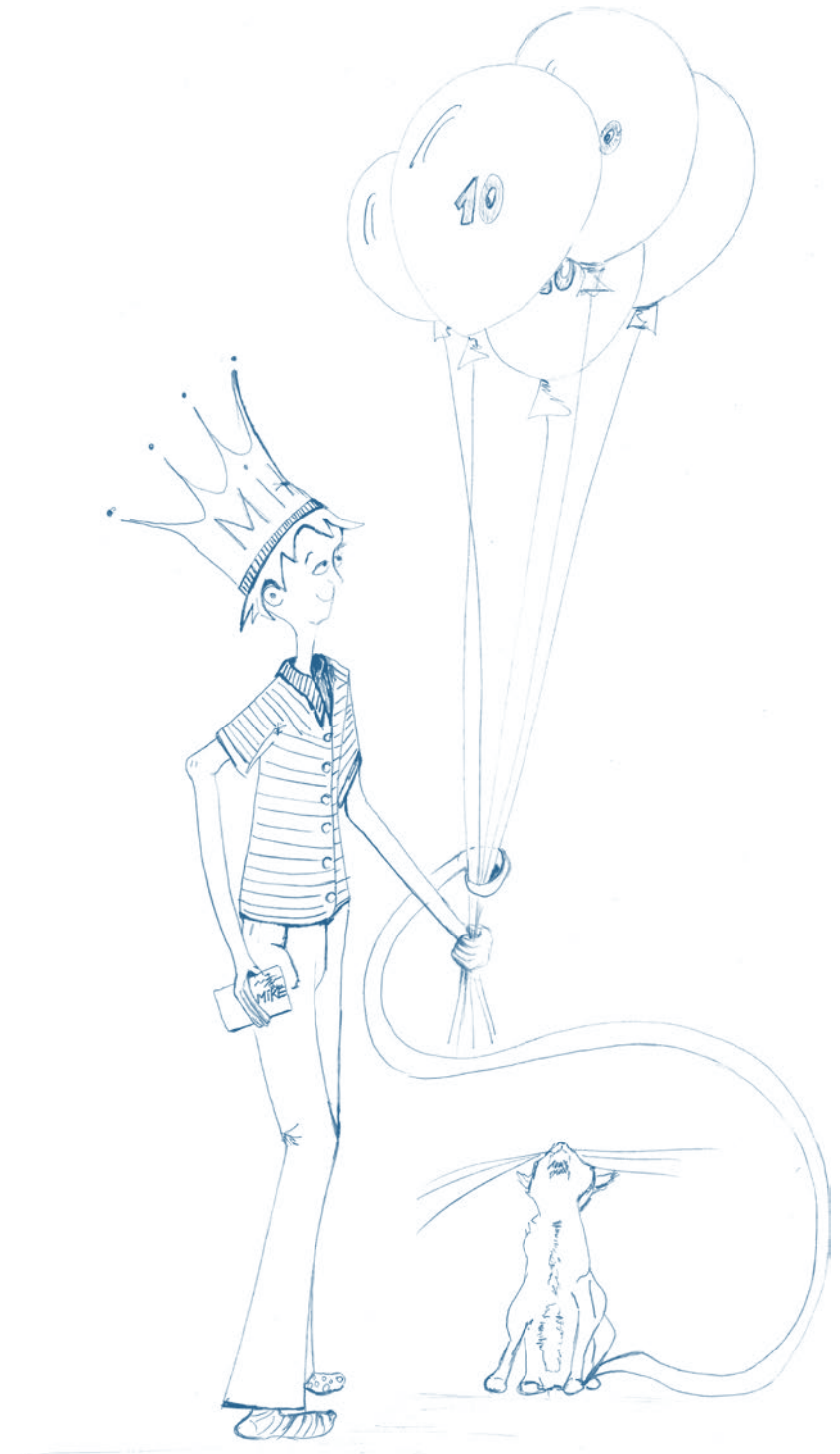
Mama werkt in shiften in de verpleging. Ofwel vroege, ofwel late uren (of beide).

's Morgens is ze al weg voor mijn wekker afloopt en wanneer ik van school kom, is ze nog niet thuis. Ze is er wel vaak als wij op school zitten en 's nachts (maar daar hebben we niet veel aan).

Arabella wordt 's morgens vroeg afgezet door mama, in de voorschoolse opvang.

Ik ben al groot. Ik kan 's morgens voor mezelf zorgen. Of zoals mama altijd zegt: 'Mike, jij hoort dat nu toch echt te kunnen, je bent verdorie al *tien*.'

Klopt. Ik ben tien. Hip hip hoera voor Mike! Ik snap niet waarom je nog wordt geholpen als je negen jaar en elf maanden bent en je op je tiende opeens alles

zelf moet kunnen. Volgens mij groeit een geheugen minder snel dan mama denkt. Dat zou een verpleegster toch moeten weten?

Lieve Mike, zolang je niet vergeet hoe je heet en hoe oud je wordt, komt alles goed. Alles komt sowieso altijd goed, liefs, papa.

Het mooiste en liefste kaartje dat ik ooit gekregen heb (en ook het enige).

Mama werkt, papa is er niet. Na de geboorte van Arabella is hij de deur uitgegaan en nooit meer teruggekomen.

Ik heb lang voor de deur gezeten om hem op te wachten, maar hij kwam niet. Een tijdje hoopte ik dat hij gewoon ons huis niet meer terugvond.

Niet dus.

Weg, gewoon weg! Van het ene moment op het andere. Er lag geen briefje, hij was niet verdwaald en ook niet gekidnapt.

Een paar jaar later zat er een brief in de bus. Van papa voor mama.

Sindsdien schrijft hij regelmatig. Ook naar mij.

Papa weet precies hoe het met ons gaat.

Waarom hij niet een keertje langskomt?

Tja, dat vraag ik mij ook vaak af. Volgens mama woont hij nu in Australië en dan kom je niet zomaar even langs. Volgens mij kan dat best. Als je zoon tien wordt bijvoorbeeld.

Ik mis papa. Ik wou dat er iemand was als ik naar school vertrek en weer thuiskom, iemand anders dan Flor ...

Waarom ik zoveel vergeet, weet ik ook niet. Mama vraagt zich soms hardop af of het een afwijking is. Misschien hangt er ergens iets los in mijn hoofd, zweeft er iets rond in mijn hersenen. Iets dat opgeslagen gegevens wist in mijn hoofd ofzo. Of misschien is het iets dat doorgegeven wordt van moeder op zoon. Volgens mama van vader op zoon. Mama vindt dat ze de dingen goed op een rijtje heeft. Ze vergeet dat ze ook vaak iets vergeet. Volgens haar is papa net zo vergeetachtig als ik. Hoezo, denk ik dan, hij schrijft elk jaar voor mijn verjaardag? En mama vergeet de overbodige kattenbelletjes weg te halen.

Mama zegt dat ze mijn hoofd eens grondig wil laten onderzoeken. Alsof ze daar ooit aan toekomt. Mama

heeft altijd tijd te kort, zelfs als ze praat. Daarom praat ze dubbel zo snel als andere mensen.

Eerlijk? Volgens mij is er helemaal niets mis met mijn hoofd. Maar ik ben de enige die dat vindt.

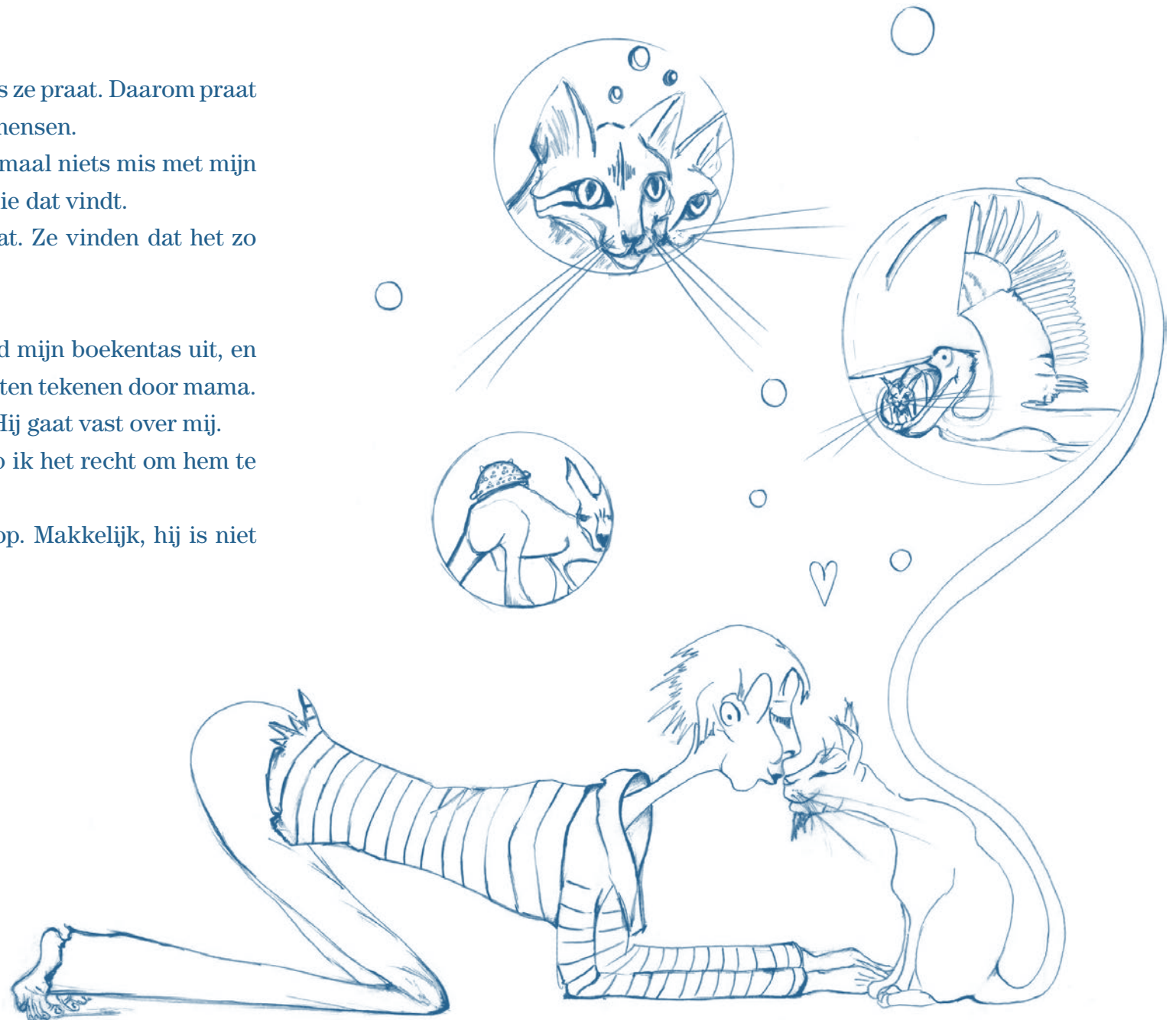
Op school zijn ze het spuugzat. Ze vinden dat het zo niet verder kan.

Ik kom thuis van school. Laad mijn boekentas uit, en leg mijn agenda klaar om te laten tekenen door mama.

Er zit een brief in voor haar. Hij gaat vast over mij.

Als het over mij gaat, dan heb ik het recht om hem te lezen, toch?

Voorzichtig open ik de envelop. Makkelijk, hij is niet eens dichtgeplakt.

*Beste mevrouw,
Mike heeft intussen genoeg vergeten. Nog meer kan niet langer door de beugel. Wij zien ons dan ook genoodzaakt om bij een volgend verzuim over te gaan tot sanctionering. Deze sanctionering bestaat uit een schorsing. Wij zullen starten met één dag, maar indien het probleem zich blijft stellen, zullen we onze sanctie moeten herhalen. Wij staan steeds open voor een gesprek om samen te bekijken of er een methodiek is die kan aanslaan bij Mikes houding die wij slordig, vergeetachtig, mogelijk moedwillig en zelfs zenuwslopend durven te noemen.*

Met vriendelijke groet,

*Mevrouw Miriam Van Hees
Directeur*

Miriam Van Hees heeft geen hese stem. Integendeel. Ze praat net erg hoog en klinkt zo luid als een torenklok. Ze heet gewoon zo. Ze heeft wel een bijnaam: de Pit. Dat komt door haar mond. Die staat zo zuur, alsof er altijd een pitje in zit.

Ik lees de brief nog eens, en nog eens. Wat een woorden ... Moeten volwassenen per se moeilijke woorden gebruiken? Ik begrijp niet alles, maar ik snap wat ze bedoelt.

Nog één ding vergeten en ik word geschorst. Dat heeft helemaal niets met een boom te maken, maar wil zeggen dat ik niet meer naar school mag gaan. Voor een of meer dagen.

De juf heeft het mij al eens uitgelegd toen mevrouw Van Hees ermee dreigde. Ik dacht toen echt dat het iets met bomen te maken had, al kon ik mij niet voorstellen hoe ik schors kon worden.

Best lastig allemaal, maar ik zie het zo: als ik word geschorst, hoef ik niet naar school. Als ik niet naar school hoef, kan ik niet te laat komen. Als ik niet te laat kom, is er niemand boos op mij.

Als ik niet meer naar school moet, kan ik ook mijn boekentas, agenda of broodtrommel niet vergeten. Dan ben ik weer Mike, gewoon Mike. Bovendien kan ik dan uren doorbrengen met Flor.

Flor springt op mijn schoot en spint.

Ik aai over zijn kopje. Later wil ik wel gaan studeren, maar nu hoeft school niet per se voor mij. Een paar

dagen zonder stress en gedoe ... Ja, dat lijkt me een zalige straf.

Voorzichtig plak ik de brief dicht en stop hem tussen de stapel ongelezen post voor mama.

Plots valt mijn oog op nog een brief voor mama. Eentje met een postzegel van Australië. Van Australië? Post van papa? Er staat geen afzender op de achterkant, maar het kan niet anders! Mama kent niemand anders in Australië. Voorzichtig vis ik de brief uit de stapel en houd hem tegen het licht. Het helpt niet, ik kan niets lezen.

Deze brief is goed dichtgeplakt.

Een brief openen die niet voor mij is, dat is onbeleefd. Maar ja, hij ligt hier maar op een stapel, toch? Bovendien is het wel van *mijn* papa, dus mama zou mij hem zeker wel laten lezen, of niet soms?

Ik pluk aan de achterkant van de envelop. Hij gaat niet open.

Ik brand van nieuwsgierigheid. Er moet een manier zijn om de brief ongemerkt te openen. De envelop openscheuren?

Dat kan niet.

Ik kan hem lezen en bewaren op mijn kamer en er niets van zeggen tegen mama. Ze heeft de brief misschien

niet eens gezien. Hm. Maar wat als er iets ergs in staat? Of iets écht belangrijks ... De brief voelt sowieso bijzonder. Stiekem is te ingewikkeld. Ik ben niet goed in geheimen, zeker niet bij mama. Bovendien wil ik geen nieuwe bijnaam. Vergeetkop Mike is genoeg. Het kan beter niet ook nog stiekeme of heimelijke vergeetkop worden.

Misschien kan Flor aan de brief likken? Dan heb ik het niet gedaan.

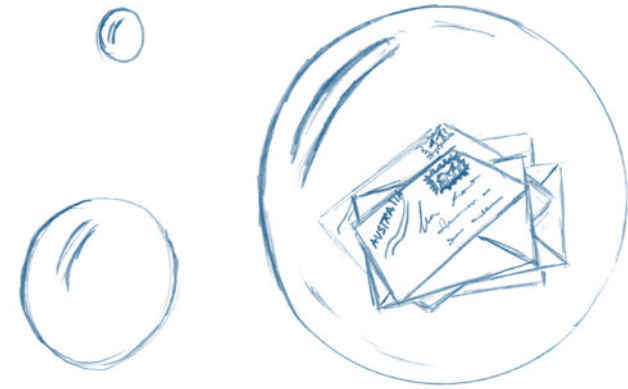
Flor springt op het aanrecht en likt aan de druppende kraan. Mijn oog valt op de waterkoker ...

Yes! Dat is het. Ik zet de koker aan en hou de brief voorzichtig boven de damp.

Iets te dicht. Een grote natte cirkel verschijnt op de brief. De envelop is niet eens open ... Strak plan. Niet dus. Daar sta ik met een envelop met uitgelopen inktletters. Wat nu gedaan.

Voorlopig verstop ik de brief op mijn kamer. Onder mijn hoofdkussen.

Hij voelt erg belangrijk, vast een gesprek tussen papa en mama ...

Op school moet ik vaak praten. Met de juf, met mevrouw Van Hees en met mevrouw Duit.

Mevrouw Duit is de zorgjuf. We praten over: *Orde scheppen, hoe doe je dat?* Of: *Hoe maak je lijstjes zodat je niets vergeet?* Ik haat die gesprekjes. Altijd tijdens de pauze terwijl iedereen lekker mag spelen.

Ook met mama moet ik er vaak over praten. Maar eerlijk? Ik vind niet dat mama het zoveel beter doet.

Ze kan niet op twee plaatsen tegelijk zijn, dat klopt. Maar ze is zelf best slordig en ze vergeet bovendien ook wel eens wat.

'Ach jongen, mijn hoofd zit ook zo vol, ik moet aan alles tegelijk denken,' zegt ze dan.

Een goede smoes, maar als ik die gebruik, krijg ik de wind van voren ...

Volgens mevrouw Duit helpt het als ik 's avonds alles klaarzet voor school, omdat er 's morgens zoveel andere dingen te doen zijn.

Ze leert me lijstjes maken en aanvinken. Aanvinken wat je hebt klaargezet en omcirkelen wat je nog moet doen. Ik heb haar maar niet verteld van de kattenbelletjes in roze, geel en blauw. Misschien begint ze dan ook over kleurtjes en markeerstiften en zo. En ik kan er echt niet nog meer kleurtjes bij hebben.

Flor? Flo-or!

Ik tik op zijn kom en vul die met lekkers. Hij komt meteen aangehold en schrokt alles op.

'Rustig Flor, geniet er een beetje van,' zeg ik zacht. Maar Flor heeft geen tijd. En ik eigenlijk ook niet. Ik volg de raad van mevrouw Duit op, ik maak mijn boekentas voor morgen.

Alles netjes erin. Morgenochtend moet alleen mijn broodtrommel er nog in.

Gerustgesteld ga ik op mijn bed liggen.

Er kan niets meer fout gaan, ze zullen nogal opkijken, morgen op school.

De brief!

Ik gris hem van onder mijn kussen.

De natte vlek is droog. Zal ik?

Ik ruik eraan.

Voorzichtig pulk ik een hoekje open en zo scheur ik langzaam verder.

Mijn hart bonst, mijn mond wordt droog ...

Er staan weinig woorden, maar wat er staat, kan ik haast niet geloven!

Ik lees de brief wel drie keer na elkaar.

Opgewonden steek ik de brief weer in de envelop en verstop hem veilig in mijn nachtkastje.

Mijn dag kan morgen écht niet meer stuk!

Mike, met een gevulde boekentas en een hoofd vol mooie gedachten.

Als Mike de ridder val ik in slaap.

Geen sloddervos, geen vergeetkop, geen vergeetskous ...

Morgen ben ik Mike, gewoon Mike!